

Tariffnemndas vedtak 31. mars 2017 om fortsatt allmenngjøring av tariffavtaler for godstransport på vei

Dato: 09.05.2017

Protokoll 3/2017

Innledning

Saken gjelder videreføring av allmenngjøring av tariffavtaler for godstransport på vei. Det vises til forskrift 11. mai 2015 nr. 554 hvor to tariffavtaler for godstransport er allmenngjort. Tariffnemnda har mottatt til behandling felles begjæring av 8. juli 2016 fra LO og YS om fortsatt allmenngjøring av Overenskomst for godstransport 2016 – 2018 mellom Norges Lastebileier-Forbund (NLF) og NLFs overenskomstbundne medlemsbedrifter på den ene side, og YS og Yrkestrafikkforbundet på den annen side, og tilsvarende overenskomst mellom Norges Lastebileier-Forbund og NLFs overenskomstbundne medlemsbedrifter på den ene side og LO og Norsk Transportarbeiderforbund på den annen side. Nemnda hadde saken til behandling 30. september 2016 og besluttet å sende saken på høring. Saken var opprinnelig berammet for behandling 12. desember 2016, men dette møtet ble på bakgrunn av henvendelser fra LO og NHO utsatt. En enstemmig nemnd kom derfor til at det var mest hensiktsmessig å utsette behandlingen av saken. I møte 31. mars 2017 fattet nemnda vedtak om fortsatt allmenngjøring av de to nevnte overenskomstene.

-

Denne saken er behandlet av utvidet nemnd, jf. allmenngjøringsloven § 3 annet ledd. I tillegg til Tariffnemndas faste medlemmer har nemnda bestått av Lin-Andrea Gulbrandsen (YTF) og Harald Øvsthus(NLF).

Høringsrunden

Saken har vært på høring i perioden 11. oktober – 17. november 2016.

LO har ingen merknader utover det som fremkommer i

begjæringen. *Fagforbundet* støtter begjæringen om fortsatt allmenngjøring.

Fagforbundet legger til grunn at de faktiske forhold i bransjen ikke er vesentlig endret siden 2015 og viser til sitt høringsbrev fra forrige allmenngjøring. Forbundet viser til at

Arbeidstilsynets veileder om allmenngjøring av tariffavtaler for godstransport på vei først ble ferdigstilt i februar 2016 og dermed kun har virket i meget kort tid. Videre viser fagforbundet til at tilsyn med ordningen først ble igangsatt i 2016.

Yrkestrafikkforbundet (YTF) viser til begjæringen om allmenngjøring, og mener at dokumentasjonskravet er oppfylt. YTF viser til at Arbeidstilsynets har avdekket 73 prosent avvik fra allmenngjort lønn for utsendte arbeidstakere i bransjen.

Godstransportsektoren er et nytt tilsynsområde for Arbeidstilsynet. Det har derfor tatt tid å lære opp inspektører og få på plass rutiner. Tidsrommet forskriften har virket og blitt kontrollert er meget kort, og det kan ikke forventes noen effekt av allmenngjøringen etter så knapp virketid, påpeker YTF.

NHO støtter ikke forslaget om allmenngjøring og viser til sin dissens i Tariffnemndas opprinnelige vedtak av 11. mai 2015. Som det ble anført den gang er det store utfordringer med å gjennomføre tilsyn på området. *NHO* viser til at det er gjennomført særdeles få tilsyn i bransjen, og at ingen av dem har ført til vedtak om tvangsmulkt. Uavhengig av årsaken til det begrensede antall tilsyn, viser dette at det er en uforholdsmessighet i å benytte allmenngjøring som virkemiddel. *NHO* peker særskilt på Norges EØS-rettslige forpliktelser knyttet til reise, kost og losji, og viser til ESAs brev til Arbeids- og sosialdepartementet av 25. oktober 2016 hvor det åpnes traktatbruddsak mot Norge. På denne bakgrunn må Tariffnemnda foreta en grundig vurdering av de EØS-rettslige spørsmål i saken, påpeker *NHO*.

NHO Transport støtter begjæringen om fortsatt allmenngjøring. *NHO Transport* viser til Arbeidstilsynets rapport av 19. september 2016 som indikerer utbredte avvik fra allmenngjøringsforskriften. Det er vanskelig å kontrollere og følge opp utenlandske aktører, men *NHO Transport* viser til at inkorporeringen av håndhevingsdirektivet trolig vil virke positivt i så måte. *NHO Transport* viser til at tilsynet har utfordringer med å beregne allmenngjort lønnsats jamfør underliggende tariffavtalers bestemmelser om gjennomsnittsberegningsperiode. *NHO Transport* påpeker viktigheten av å ha en slik ordning, da den sikrer nødvendig fleksibilitet i en bransje med varierende oppdragsmengde. Prinsippet må være at allmenngjort sats er overholdt så lenge arbeidsgiver kan dokumentere dette i forhold til den enkelte virksomhets avregningstid. *NHO Transport* ber også Tariffnemnda vurdere behovet for videreføring av forskriftens diettbestemmelse.

Norges Lastebileier-Forbund (NLF) støtter forslaget om fortsatt allmenngjøring under den forutsetning at forskriften revideres og gjøres mer praktikabel. For det første mener *NLF* at omfangsbestemmelsen i forskriften § 2 må endres da denne skaper tvil

i praksis. NLF fremsetter et konkret endringsforslag i høringsbrevet som fokuserer på funksjonen lastebiltransport med kjøretøy over 3,5 tonn har, snarere enn typen transport og hvorfra den organiseres. Begrunnelsen er at en rekke utenlandske sjåførere jobber på mer eller mindre permanent basis i norske lastebilselskaper. For det andre mener NLF at lønnsbestemmelsen i § 3 må håndheves mer effektivt slik at utenlandske lastebileierselskaper i større grad blir kontrollert av Arbeidstilsynet. For det tredje foreslår NLF at forskriften § 5 om diett fjernes da den fremstår som uklar og vanskelig å håndheve. Bestemmelsen har ført til at flere norske bedrifter har fått en betydelig økning i sitt kostnadsnivå og dermed fått en utilsiktet kostnadsdrivende effekt for norsk transportnæring. NLF peker i sitt høringssvar på at en kritisk suksessfaktor for videreføring av forskriften er at Arbeidstilsynet har mulighet til å følge opp utenlandskregistrerte virksomheter. Det er derfor en forutsetning for videre støtte til forskriften at det opprettes et register som gir tilsynsorganene muligheter for å utføre effektiv kontroll av kabotasjetransport og kombinert transport i Norge. Videre må påseplikten og solidaransvaret i allmenngjøringsloven bli gjort gjeldende i praksis. *Spøker* støtter ikke en fortsatt allmenngjøring og viser til innspill fremsatt i brev datert 12. mars 2015. *Virke* mener at det ikke er dokumentert at vilkårene for allmenngjøring er oppfylt og at allmenngjøring ikke er et egnet tiltak for å sikre utenlandske arbeidstakere likeverdige lønns- og arbeidsvilkår. *Virke* påpeker videre at Arbeidstilsynet har betydelige utfordringer med å gjennomføre kontroller med transportnæringen, og at det er nødvendig å sikre at det ikke bare er de lovlydige og seriøse virksomhetene som påføres kostnader og administrasjon grunnet håndheving av allmenngjøringsordningen.

Arbeidstilsynet opplyser at det er gjennomført 564 tilsyn i bransjen i perioden 2015 til november 2016. Tilsynet finner relativt hyppige avvik knyttet til allmenngjøringsregelverket, og avviksgraden varierer fra 15 – 73 prosent. Det er 15 prosent avvik knyttet til allmenngjort lønn for norsk godstransport og 73 prosent avvik knyttet til utsendte arbeidstakere. I sum mener Arbeidstilsynet at de funnene som er gjort under tilsyn med bransjen, indikerer et fortsatt behov for allmenngjøring.

Arbeidstilsynet har videre enkelte merknader til forskriften § 3 om lønn.

Arbeidstilsynet viser til at i situasjoner hvor arbeidstakere utfører såkalt blandet arbeid, dvs. at annet arbeid utføres i tillegg til selve transportoppdraget, kan det være vanskelig å fastslå hvilket timetall som skal legges til grunn for beregning av korrekt lønnsutbetaling. Dette fordi både forskrift om arbeidstid for sjåførere og andre innenfor vegtransport, og arbeidsmiljølovens bestemmelser om arbeidstid da kan få virkning.

Tilsynet anbefaler nemnda å fastsette et hovedvektsprinsipp tilsvarende det som er inntatt i felles retningslinjer for Statens vegvesen og Politiet. Arbeidstilsynet viser også til at flere virksomheter opererer med gjennomsnittsberegning av lønn med en beregningsperiode på opptil ett år. I disse situasjonene opplever Arbeidstilsynet til tider at det er vanskelig å kontrollere hvorvidt arbeidsgiver utbetaler allmenngjort lønn. Problemstillingen får også innvirkning på håndheving av overtidstillegget. Arbeidstilsynet mener forskriften bør si noe om hvor ofte lønn skal utbetales. En ny bestemmelse kan være i tråd med det som gjelder om utbetaling av lønn i arbeidsmiljøloven § 14-15 første ledd, som fastsetter utbetaling av lønn to ganger per måned dersom ikke annet er avtalt. For å kunne føre et effektivt tilsyn overfor utenlandske virksomheter er det viktig for Arbeidstilsynet at det er et vilkår om inngått avtale med mottaker av tjenesten i Norge. Det bør videre fremgå tydelig hvem som er å anse som bestiller og har påseplikt etter forskriften. Tilsynet ber nemnda utforme forskriften med dette for øyet.

Finansdepartementet skriver i sitt høringsbrev at allmenngjøring kan føre til økt lønnsnivå i uorganiserte virksomheter. Høyere lønnsnivå betyr lavere lønnsomhet og redusert etterspørsel etter arbeidskraft. Dette kan ifølge Finansdepartementet ramme arbeidstakere med lav produktivitet, språkutfordringer osv. Finansdepartementet viser til at ledigheten blant arbeidsinnvandrere er langt høyere enn for majoritetsbefolkningen. Behovet for allmenngjøring bør også ses i lys av andre virkemidler, påpeker Finansdepartementet, og viser til at bedre kontrollordninger under Arbeidstilsynet, politiet og skatteetaten samt et godt samspill mellom instansene, også er viktig for å unngå uverdige lønns- og arbeidsvilkår.

Utenriksdepartementet og Justis- og beredskapsdepartementet har ingen merknader. *Regelrådet* mener forslaget er relevant for næringslivet, men har etter en samlet vurdering valgt å ikke uttale seg om denne saken.

-

Tariffnemnda har innhentet statistikk fra SSB om lønnsnivået til utenlandske arbeidstakere sammenlignet med norske arbeidstakere i godstransportbransjen. Tallene viser at utenlandske arbeidstakere har noe lavere lønn, men forskjellen er relativt liten (ca. 8 prosent). SSB opplyser at statistikken bygger på lønnsopplysninger som arbeidsgiver skal innrapportere til A-ordningen. Feil eller mangelfull innrapportering kan derfor påvirke utvalget/resultatet.

Tariffnemndas vurderinger

Videreføring av allmenngjøring

Tariffnemndas flertall finner etter en samlet vurdering av dokumentasjonen fremlagt i begjæringen om fortsatt allmenngjøring, de opplysninger som er fremkommet i høringsrunden, samt informasjon innhentet fra SSB, at det fortsatt er grunn til å tro at utenlandske arbeidstakere utfører arbeid på vilkår som samlet sett er dårligere enn det norske arbeidstakere har. Vilåårene for fortsatt allmenngjøring etter allmenngjøringsloven § 5 anses etter dette oppfylt. Nemndas flertall viser til at forskriften kun har virket i kort tid, og at det ikke er grunn til å tro at forholdene i bransjen har endret seg siden det forrige vedtaket om allmenngjøring. Flertallet har særlig lagt vekt på Arbeidstilsynets og bransjeorganisasjonenes beskrivelser av forholdene i bransjen, samt SSBs lønnsstatistikk.

Tariffnemndas medlem *Kurt Weltzien* slutter seg ikke til denne konklusjonen, og viser til at det ved videreføring av allmenngjøringsforskrifter må påvises et behov som kan forankres i de faktiske forholdene i bransjen. Etter dette medlemmets syn kan Arbeidstilsynets svært begrensede kontroller med allmenngjøringsordningen ikke danne grunnlag for fortsatt allmenngjøring.

-

Forskriftens omfangsbestemmelse

Enkelte av høringsinstansene har tatt til orde for å gjøre ulike endringer/presiseringer i forskriften § 2. Tariffnemnda har ikke funnet grunn til å gjøre endringer i omfangsbestemmelsen, og viser til de vurderingene som ble gjort i forbindelse med det opprinnelige vedtaket om allmenngjøring 11. mai 2015, samt den etterfølgende prosessen og vedtaket 12. oktober 2015 om endringer i omfangsbestemmelsen.

-

Forskriftens lønnsbestemmelse

Arbeidstilsynet skriver i sitt hørings svar at tilsynet opplever håndhevingsutfordringer med forskriften § 3 om lønn. Dette knytter seg til bl.a. situasjoner hvor det utføres annet arbeid i tillegg til seg selve transportoppdraget (såkalt blandet arbeid), og til beregning av arbeidstid, herunder ordninger med gjennomsnittsberegning. Under henvisning til ressurs- og effektivitetshensyn foreslår Arbeidstilsynet å ta inn flere presiseringer i forskriftsteksten. Tariffnemnda bemerker at håndheving er et spørsmål

om rettsanvendelse, og at det derfor faller utenfor det som er Tariffnemndas kompetanse. De konkrete vurderingene og avveiningene må i praksis foretas av tilsynsmyndighetene, som må tolke forskriftene i tråd med de hensyn som ligger bak reglene. Etter nemndas vurdering vil ytterligere presiseringer i forskriften ikke nødvendigvis løse tilsynsmyndighetenes håndhevingsproblemer, men vil også kunne føre til mindre fleksibilitet for tilsynsmyndighetene når reglene skal anvendes i praksis.

-

Forskriftens bestemmelse om dekning av utgifter til diett

Etter forskriften § 5 skal arbeidsgiver dekke utgifter til diett gjennom utbetaling av fast diettsats ved transportoppdrag med planlagt overnatting. Allmenngjøring av regler om dekning av utgifter til reise, kost og losji har over tid vært omdiskutert, noe som kommer til uttrykk ved Høyesteretts dom i Verftssaken i 2013, NHOs etterfølgende klage til ESA og ESAs beslutning om å reise formell sak mot Norge for brudd på EØS-avtalen, jf. åpningsbrev av 25. oktober 2016. I lys av dette har Tariffnemnda gjort en særskilt vurdering av om forskriften § 5 om dekning av utgifter til diett skal videreføres.

Det er for det første spørsmål om det er nødvendig å stille krav om utgiftsdekning for å oppnå formålet med allmenngjøringen, jf. allmenngjøringsloven § 5, jf. § 1. Dersom dette spørsmålet besvares bekreftende, blir det neste spørsmålet om EØS-retten tillater å stille krav om utgiftsdekning.

Tariffnemndas flertall har konkludert med at det er nødvendig å stille krav om utgiftsdekning for å oppnå formålet med allmenngjøringen. Flertallet viser til at dette vilkåret har betydning for hva som utgjør den faktiske lønnen, og at det vil kunne undergrave minstelønnen dersom arbeidstakerne må dekke utgiftene sine selv i forbindelse med at de blir sendt på oppdrag hvor overnatting borte fra hjemmet er nødvendig. Dette gjør seg gjeldende på samme måte i godstransportbransjen som i andre bransjer, som har regler om utgiftsdekning.

Tariffnemndas medlem *Kurt Weltzien* er ikke enig i dette standpunktet, og finner at det ikke er nødvendig å stille krav om utgiftsdekning for å oppnå formålet med allmenngjøringen.

Tariffnemndas medlem *Harald Øvsthus* er ikke enig i at forskriften § 5 om dekning av utgifter til diett skal videreføres og viser til at bestemmelsen er uklar og vanskelig å håndheve.

Nemndas medlem *Giuditta Cordero-Moss* har ikke tatt stilling til om den faktiske situasjonen i bransjen tilsier at det er nødvendig å stille krav om utgiftsdekning på grunn av at hun mener at det ikke er rettslig grunnlag for slik utgiftsdekning. Dersom det er nødvendig for å oppnå allmengjøringens formål, bør andre former diskuteres enn allmengjøring av utgiftsdekning – for eksempel økning av minstelønn.

Tariffnemnda har deretter vurdert om det er forenelig med EØS-retten å stille krav om utgiftsdekning. Dette er hovedsakelig et spørsmål om tolkning av utsendingsdirektivet (Rådskonklusjon 96/71/EF), som regulerer hvilke regler i vertslandets rett som skal gjøres gjeldende overfor utenlandske virksomheter ved utsendelse av arbeidstakere i forbindelse med midlertidige tjenesteytelser. I utsendingsdirektivet er det to mulige grunnlag for allmenngjøring av utgiftsdekning; artikkel 3 (1) og 3 (10).

Etter artikkel 3 (1) bokstav c kan vertsstaten stille krav om "minstelønn".

Tariffnemnda har vurdert de ulike rettskildene som sier noe om innholdet i dette begrepet, herunder Høyesteretts dom i Verftssaken og rettspraksis fra EFTA-domstolen og EU-domstolen. Verftssaken gjaldt gyldigheten av allmenngjøringsforskriften i skips- og verftsindustrien, herunder bestemmelsen om dekning av utgifter til reise, kost og losji. Da Høyesterett hadde spørsmålet til behandling forelå det en rådgivende uttalelse fra EFTA-domstolen der konklusjonen er at dekning av utgifter ikke kan betraktes som minstelønn i direktivets forstand. Høyesterett drøftet hvorvidt utgiftsdekning faller innenfor minstelønnsbegrepet i direktivet, men tok ikke fullt ut stilling til spørsmålet.

Bestemmelsen om dekning av utgifter til diett i forskriften om godstransport er ikke helt tilsvarende den som var til behandling i Verftssaken. Etter Tariffnemndas vurdering er det ikke rettslig avklart om regelen i § 5 om utbetaling av diettsats kan betraktes som minstelønn i utsendingsdirektivets forstand, slik rettskildebildet er i dag. Nemnda viser til ESAs åpningsbrev 25. oktober 2016, og den rettspraksis fra EU-domstolen som det er vist til der.

Tariffnemnda har vurdert om krav om utgiftsdekning kan forankres i utsendingsdirektivet artikkel 3 (10). Denne bestemmelsen åpner for at vertsstaten kan stille krav om lønns- og arbeidsvilkår på andre områder enn dem som følger av artikkel 3 (1), når det dreier seg om bestemmelser om offentlig orden.

I EFTA-domstolens rådgivende uttalelse i saken utelukkes det ikke at artikkel 3(10) kan komme til anvendelse, men det ble uttalt at begrepet offentlig orden, særlig når det anføres som begrunnelse for et unntak fra det grunnleggende prinsipp om fri bevegelighet for tjenester, må tolkes strengt, og ikke kan defineres ensidig av den

enkelte EØS-stat. Videre uttalte EFTA-domstolen at det er den nasjonale domstol, som på grunnlag av de fakta den har fått seg forelagt, som må ta stilling til om den aktuelle bestemmelsen kan begrunnes i hensynet til offentlig orden. I Verftssaken konkluderte Høyesterett med at den aktuelle allmenngjøringsforskriftens bestemmelse om dekning av utgifter til reise, kost og losji oppfylte vilkårene i artikkel 3 (10), og at bestemmelsen dermed var forenelig med utsendingsdirektivet.

I de sakene om allmenngjøring/videreføring av allmenngjøringsforskrifter som Tariffnemnda har behandlet etter 2013, og som har rommet allmenngjøring av bestemmelser om utgiftsdekning, har nemnda lagt Høyesteretts vurdering til grunn og vedtatt regler om utgiftsdekning der vilkårene for øvrig har vært oppfylt. Nemnda er imidlertid klar over at dommen i Høyesterett har blitt møtt med kritikk, blant annet når det gjelder anvendelsen av artikkel 3 (10).

ESAs syn, jf. åpningsbrevet, er at bestemmelsen om utgiftsdekning i allmenngjøringsforskriftene ikke kan forankres i artikkel 3 (10). Hverken EFTA-domstolen eller EU-domstolen har imidlertid prøvd rekkevidden av artikkel 3 (10) etter Høyesteretts dom i 2013.

Tariffnemndas flertall har etter en samlet vurdering av rettskildene kommet til at allmenngjøring av bestemmelsen om dekning av utgifter til reise, kost og losji kan forankres i artikkel 3 (10). Nemndas flertall har særlig lagt vekt på Høyesteretts begrunnelse Verftssaken. Den rettsstilstanden som Høyesteretts dom etablerte, er i ettertid ikke blitt endret ved autorative rettsavgjørelser. Verftssaken gjaldt riktignok skips- og verftsindustrien, som er den del av frontfaget, noe som utgjorde et viktig moment i Høyesteretts vurdering. Men Høyesteretts argumentasjon på dette punktet er likevel mer generell. Etter flertallets oppfatning vil bortfall av utgiftsdekning føre til forskjellsbehandling mellom norske og utenlandske arbeidstakere, noe som vil ha negative konsekvenser for stabiliteten i den norske arbeidslivsmodellen. Dette vil gjøre seg gjeldende på tilsvarende måte også i andre bransjer. Flertallet vil også peke på at frontfagsmodellen forutsetter en likebehandling mellom bransjer, der lønnsveksten i frontfaget skal være en norm for lønnsveksten i andre bransjer. Forskjellsbehandling mellom bransjene, der utgiftsdekning kan allmenngjøres i frontfaget, men ikke i andre bransjer, ville dermed bryte med den likebehandling som frontfagsmodellen bygger på. Etter flertallets syn gir derfor dommen klare holdepunkter for at allmenngjøring av utgiftsdekning kan forankres i artikkel 3 (10) også på andre tariffområder enn innenfor frontfaget.

Tariffnemndas medlemmer *Cordero-Moss* og *Weltzien* er uenige i flertallets konklusjon hva gjelder spørsmålet om allmenngjøring av utgiftsdekning kan forankres i artikkel 3 (10). Disse medlemmer viser til traktatbruddsaken som ESA har innledet mot Norge etter Verftssaken og det arbeidet partene har iverksatt i etterkant av dette. Etter disse medlemmers oppfatning viser rettskildebildet at unntaksbestemmelsen i artikkel 3 (10) har et snevert anvendelsesområde, når det skal tolkes i tråd med europeisk rettspraksis og den alminnelige forståelse av "rettsordenen" i den aktuelle sammenhengen.

Unntak fra allmenngjøringforskriftenes virkeområde

Tariffnemnda har blitt gjort oppmerksom på at det kan være uklart hvordan forskriftenes virkeområdebestemmelse skal forstås i situasjoner der tariffpartene har blitt enige om å overføre grupper av virksomheter fra den tariffavtalen som ligger til grunn for forskriften til en annen tariffavtale. Problemstillingen er reist av tilsynsmyndighetene. Etter det Tariffnemnda har fått opplyst, oppstår imidlertid slike situasjoner nokså sjelden.

Tariffpartene står i utgangspunktet fritt til foreta slike disposisjoner.

Allmenngjøringsforskrifter bygger alltid på en tariffavtale, og det er etablert praksis at ved tvil om tolkningen av forskriften skal det ses hen til den underliggende tariffavtalen. På denne bakgrunn er det Tariffnemndas vurdering at partenes felles beslutninger om hvem tariffavtalen skal gjelde for, også må få betydning for allmenngjøringsforskriftenes virkeområde.

Tariffnemnda legger derfor til grunn at dersom en arbeidsgiver- og arbeidstakerorganisasjon med innstillingsrett beslutter at arbeidstakere ved bestemte bedrifter skal få sine lønns- og arbeidsvilkår regulert av en annen tariffavtale enn den som lå til grunn for forskriften da denne trådte i kraft, vil allmenngjøringsvedtaket ikke lenger kommer til anvendelse for de arbeidstakere som omfattes av overføringen til annen tariffavtale. Det legges til grunn at arbeidstakere som omfattes av overføring til en annen tariffavtale i forskriftenes virketid, i praksis vil være sikret tilnærmet likeverdige lønns- og arbeidsvilkår som tidligere.

For at tilsynsmyndighetene skal kunne føre tilsyn med forskriften på en effektiv måte, må de gjøres kjent med tariffpartens beslutninger om å overføre grupper fra en tariffavtale til en annen. Partene bør derfor umiddelbart underrette de aktuelle tilsynsmyndighetene om slike beslutninger.

-

Tariffnemndas vedtak

Med hjemmel i lov 4. juni 1993 nr. 58 om allmenngjøring av tariffavtaler mv. har Tariffnemnda truffet vedtak om fortsatt allmenngjøring av tariffavtaler for godstransport på vei.

Tariffnemndas vedtak innebærer at forskriften om allmenngjøring av tariffavtaler for godstransport på vei videreføres uten endringer, men med justerte lønnsatser i henhold til begjæringen.

For nærmere begrunnelse for forskriften for øvrig vises til Tariffnemndas opprinnelige vedtak 11. mai 2015 om fastsettelse av forskrift om allmenngjøring av tariffavtaler for godstransport på vei, og vedtak av 12. oktober 2015 om endringer i forskriftens omfangsbestemmelse.

Oslo, 31. mars 2017

Johan Kr. Øydegard

Steinar Holden

Giuditta Cordero-Moss

Knut Bodding

Kurt Weltzien

Lin-Andrea Gulbrandsen

Harald Øvsthus

Forskrift om allmenngjøring av tariffavtale for godstransport på vei

Hjemmel: Fastsatt av Tariffnemnda 31. mars 2017 med hjemmel i lov 4. juni 1993 nr. 58 om allmenngjøring av tariffavtaler mv. (allmenngjøringsloven) § 5.

Kap. I. Innledende bestemmelser

§ 1. Grunnlaget for allmenngjøring

Forskriften er fastsatt på grunnlag av Overenskomst for godstransport av 2016 mellom Norges Lastebileier-Forbund og NLFs overenskomstbundne

medlemsbedrifter på den ene side og Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund og Yrkestrafikkforbundet på den annen side og Overenskomst for godstransport av 2016 mellom Norges Lastebileier- Forbund og NLFs overenskomstbundne medlemsbedrifter på den ene side og Landsorganisasjonen i Norge/Norsk Transportarbeiderforbund på den annen side.

§ 2. Virkeområde og gjennomføringsansvar

Forskriften gjelder for arbeidstakere som utfører godstransport på vei med kjøretøy med totalvekt over 3,5 tonn. Forskriften gjelder også:

a) kabotasjekjøring, det vil si transportoppdrag mellom steder i Norge som etterfølger en grensekryssende transport til Norge, og

b) kombinert transport, det vil si transport på vei i Norge som starter eller slutter med en grensekryssende transport på jernbane eller skip.

Forskriften gjelder ikke grensekryssende transportvirksomhet (internasjonal transport) ut over dette.

Forskriften gjelder ikke ved transport av virksomhetens egne varer.

Arbeidsgiver og den som i arbeidsgivers sted leder virksomhet som utfører arbeidsoppdrag som nevnt i første ledd skal sikre at bestemmelsene i forskriften gjennomføres.

Forskriften gjelder ikke lærlinger og personer på arbeidsmarkedstiltak.

Kap. II. Lønns- og arbeidsvilkår

§ 3. Lønnsbestemmelse

Arbeidstakere som utfører arbeid i henhold til § 2, skal minst ha en lønn per time på kroner 165,65.

§ 4. Regulering av lønn i forskriftens virketid

Tariffnemnda kan endre satsen i § 3 som følge av tariffrevisjoner.

§ 5. Utgifter til diett

Ved transportoppdrag med planlagt overnatting, skal diett utbetales i henhold til det norske myndigheter til enhver tid godkjenner som skattefri diett. Det utbetales 1/3 diettsats per påbegynt 8. time.

Kap. III. Fravikelighet m.m.

§ 6. *Fravikelighet*

Forskriften kommer ikke til anvendelse dersom arbeidstaker samlet sett er omfattet av gunstigere lønns- og arbeidsvilkår i henhold til avtale eller etter det lands rett som ellers gjelder for arbeidsforholdet.

Kap. IV. Ikrafttreden m.m.

§ 7. *Ikrafttreden og opphør*

Forskriften trer i kraft 1. juni 2017.

Forskriften opphører å gjelde 1 måned etter at Overenskomst for godstransport av 2016 mellom Norges Lastebileier-Forbund og NLFs overenskomstbundne medlemsbedrifter på den ene side og Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund og Yrkestrafikkforbundet på den annen side og Overenskomst for godstransport av 2016 mellom Norges Lastebileier-Forbund og NLFs overenskomstbundne medlemsbedrifter på den ene side og Landsorganisasjonen i Norge/Norsk Transportarbeiderforbund på den annen side, blir avløst av ny tariffavtale, eller hvis Tariffnemnda treffer nytt vedtak om allmenngjøring av tariffavtalen, jf. allmenngjøringsloven § 7.

Forskrift 11. mai 2015 nr. 554 om allmenngjøring av tariffavtaler for godstransport på vei oppheves samtidig med ikrafttredelse av denne forskrift.

[Les forskriften på lovdata.no](http://lovdata.no)